

Р Е Ш Е Н И Е

№111

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 07 март 2012 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и девети февруари, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №72 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на гл. XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „Вал Груп“ ЕООД, гр. Батановци с ЕИК по БУЛСТАТ 113578375 срещу решение №990/27.12.2011 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №1004 по описа на съда за 2011 г.

С атакуваното решение е потвърдено НП №107467/28.03.2011 г. на Директор на ТД на НАП - София, издадено срещу „Вал Груп“ ЕООД за нарушение по чл. 22, ал. 1 от Закона за статистиката и вътрешнообщностната търговия със стоки (ЗСВТС) във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 2 от ЗСВТС, като на основание чл. 31, ал. 1 от ЗСВТС е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 200 (двеста) лв.

Жалбоподателят твърди, че атакуваното решение постановено при съществено нарушение на процесуалните правила - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Заявява, че не спори относно факта на извършване на нарушението, но пледира също така за наличие на признаци на маловажност на вмененото му нарушение, тъй като не били засегнати, нито застрашени, защитените от нормата на чл. 22, ал. 1 от ЗСВТС обществени отношения, гарантиращи нормалното функциониране на фискалната система на държавата. Жалбоподателят твърди, че неподдаването навреме на въпросната декларация се дължало най-

вече на обективни фактори. На тези основания от касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да се произнесе по съществото на спора, като отмени процесното наказателно постановление (НП), поради маловажност на извършеното деяние. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – ТД на НАП – София, се представлява от ю.к. Кирилова и оспорва жалбата.

Окръжна прокуратура – Перник, чрез прокурор Стефанова, дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, решението – правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на становищата си.

Касационният съд, като разглежда делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Районен съд – Перник, въз основа на представените пред него и събрани в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че жалбоподателят, в качество „интрастат оператор“ – задължено лице за представяне на декларации по системата Интрастат, е подал интрастат декларация за изпращания за месец януари 2011 г. със закъснение, като е подал същата по електронен път на 01.03.2011 г., вместо до 10 число на месеца, следващ референтния период, а именно 10.02.2011 г. Нарушението е установено от инспектор по приходите в ТД на НАП – София, Офис Перник, като на 02.03.2011 г. е съставен АУАН, въз основа на който на 28.03.2011 г. е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна Районен съд – Перник е приел от правна такава, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от компетентни органи, при спазване изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, без допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на жалбоподателя или опорочаващи издадения правораздавателен акт, които да съставляват основание за неговата отмяна на процесуално основание. При разглеждането по съществото на спора и въз основа на доказателствата приложени по преписката, а и събрани пред първата инстанция, районният съд е приел вмененото на жалбоподателя нарушение по чл. 22, ал. 1 от ЗСВТС за безспорно установено от обективна и субективна страна, както и за съответно и правилно квалифицирано. По отношение на наложеното наказание и неговия размер, първоинстанционният съдебен състав е приел същото за правилно и справедливо определено в стойност на минимума, предвиден за съответното нарушение при съобразяване с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН и отчитане на смекчаващите отговорността обстоятелства

и съответно на целите на административното наказване, прогласени с чл. 12 от ЗАНН.

Административен съд – Перник споделя позицията на първата съдебна инстанция и в този смисъл смята касационната жалба за неоснователна:

Съдържащото се в жалбата оплакване, че е налице допуснато от районния съд нарушение на процесуални правила настоящият състав смята за неоснователно, а и неподкрепено с доводи в тази посока.

Оплакванията на жалбоподателя, че в атакуваното решение липсва произнасяне относно искането за прилагане разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН е неоснователно. Видно от мотивите на първоинстанционното решение, конкретно в частта им относно наказанието и неговия размер и вид, съдът приемайки определеното наказание за съобразено в пълен обем с разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН и съответно на тежестта на извършеното нарушение, причините за извършването му и всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, се е произнесъл по искането на жалбоподателя относно законосъобразността на преценката на административнонаказващия орган, че деянието не е маловажно.

При извършената касационна проверка и настоящия съд не намира основание за приложимост на чл. 28 от ЗАНН по отношение на процесното деяние. Нарушението по чл. 22, ал. 1 от ЗВТС във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 2 от ЗСВТС е формално и признаците на състава му не включват настъпване на определен вредоносен резултат, какъвто жалбоподателят пледира, че не е настъпил. За осъществяване на нарушението е достатъчно от обективна страна лицето, посочено за нарушител, да не е подало в законоустановения в чл. 22, ал. 1 от ЗСВТС срок изискуемите по чл. 15, ал. 1, т. 2 от ЗСВТС декларации, т. е. да бездейства. Законодателят е отчел различните възможни степени на обществена опасност на процесното деяние, предвиждайки санкция за нарушителите в широки граници на размера ѝ от 200 до 1000 лв., която подлежи на индивидуализация във всеки конкретен случай и при съобразяване с нормите на чл. 27 и чл. 12 от ЗАНН, каквото е сторено както от административнонаказващия орган, така и при проверката пред първата съдебна инстанция. Преценката за маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и съобразно ТР на ВКС №1/2007 г. се прави по законосъобразност и наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи маловажните случаи на административни нарушения от тези обхванати от чл. 6 на ЗАНН. В реда на тази логика, ако процесният случай бъде преценен като маловажен, от това ще следва че във всяка хипотеза на нарушение с този фактически състав, ще следва да се приложи чл. 28 от ЗАНН, иначе ще е налице неравно третиране на нарушителите при случаи, сходни с настоящия. Кое би обезсмислило така заложеното задължение и правило, скрепено нормативно (именно за да бъде спазвано), със санкция предвидена от законодателя.

Мотивиран така настоящият съдебен състав смята, че при разглеждане на делото и постановяване на обжалвания съдебен акт, районния съд не е допуснал нарушения, които да съставляват основания за касиране на първоинстанционното решение. При разглеждането на делото и след извършената служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК, не бяха установени пороци на атакувания съдебен акт относно неговата валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, които да са причина за неговата отмяна или изменение.

Предвид всичко гореизложено, касационният състав намира решението на Районен съд – Перник за правилно и законосъобразно, поради което същото следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба отхвърлена, като неоснователна.

По тези съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №990/27.12.2011 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №1004 по описа на съда за 2011 г., с което е потвърдено НП №107467/28.03.2011 г. на Директор на ТД на НАП – София, издадено срещу „Вал Груп“ ЕООД за нарушение по чл. 22, ал. 1 от Закона за статистиката и вътрешнообщностната търговия със стоки (ЗСВТС) във връзка с чл. 15, ал. 1, т. 2 от ЗСВТС, като на основание чл. 31, ал. 1 от ЗСВТС му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 200 (двеста) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.